

for Anvendelse af saadanne forskellige Fritagelsesgrænser. At en saadan Hjemmel skulde være til Stede, kan Mindretallet ikke indrømme. Men paa den anden Side er man villig til at tilvejebringe en saadan Hjemmel og har stillet Forslag i saa Henseende. Man kan nemlig indrømme, at det er tænkeligt, at det for visse Kommuner, som i udstrakt Grad regulerer efter § 2, kan have praktisk Værdi, at en saadan forskellig Fritagelsesret kan fastsættes. Ganske vist er man ikke blind for, at en saadan Fastsættelse kan støde paa adskillige praktiske Vanskeligheder for Ligningsmyndighedernes Vedkommende, men man nærer det Haab, at saadanne Vanskeligheder, hvor det i øvrigt maatte findes bekvemt at anvende forskellige Grænser, maa kunne overvindes ved det Arbejde fra Ligningsmyndighedernes Side, som dertil maatte være fornødent.

Hermed tror jeg at have givet en tilstrækkelig fyldestgørende Begrundelse af den Stilling, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har indtaget. Jeg finder ikke nogen Anledning til i Forbindelse med Begrundelsen af disse Ændringsforslag paa ny at komme ind paa de principielle Uoverensstemmelser, som fik en saa omfattende Drøftelse under Lovforslagets første Behandling her i Tinget, og skal derfor nu indskrænke mig til at anbefale Ændringsforslagene Nr. 2—6 til Vedtagelse her i det høje Ting.

Piper: Den ærede Ordfører har for en Del givet en Fremstilling af det Standpunkt, som det Mindretal, hvortil jeg hører, har indtaget. Men jeg vil dog tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til et Par Punkter. Hvad angaar Lovforslagets første Afsnit, er det Mindretal, jeg tilhører, enig med det første Mindretal. Afvigelsen findes paa de to Punkter, som omhandles i det første Mindretals Ændringsforslag Nr. 6, som vi fra vor Side ikke har kunnet tiltræde. Det første Punkt foreslaar en Ændring, hvorefter Kommunerne selv kan bestemme, hvilket Beløb man vil drage fra de Indtægter, der skal være med til at svare Dyrtidsskatten, medens vi i vort Forslag holder paa Lovforslagets oprindelige Bestemmelse om, at det er det Beløb, som Kommunalbestyrelsen har vedtaget som skattefrit, hvad Dyrtidsskatten angaar, der skal anvendes til Fradrag. Vi tror, at dette giver en mere rationel Ligning, og at der derved tilvejebringes en jævnt glidende Skala. Naar man efter at have anvendt den kommunale Skattelov af 1903

med dens Kildebeskatningsregler og Tillæg af 25 pCt., hvorved Indtægten bringes stærkt op imod en Fordobling af det, den virkelig er, og dernæst gør Anvendelse af den Bestemmelse, som findes i Lovforslaget, og som vi har bibeholdt, at det Beløb, som Kommunalbestyrelsen vedtager at fritage for Dyrtidsskat, skal fradrages i de andre Indtægter, faar man derved en jævnt stigende Skala, hvorimod det efter vor Mening er utilbørligt tillige at bringe Statskattens Skala plus Tillægsskatten af 15. Oktober 1917 i Anvendelse, da man herved kommer op paa aldeles enorme Skatteprocenter — hvilket er belyst i et Bilag, der er vedhæftet Betænkningen —, saa stærkt stigende Skatteprocenter, at vi i højeste Grad finder det urigtigt at anvende dem. Selv om man jo nok kan sige, at de paa-gældende Skatteydere kan udrede Udgiften, er det dog givet, at de ofte ganske faa Personer i en Kommune, som vil komme til at bære den store Byrde, vil finde dette som et Overgreb fra Ligningsmyndighedens og Kommunalbestyrelsens Side, og dette vil fremkalde berettiget Bitterhed. Derfor er vi imod det med *b* betegnede Stykke i det første Mindretals Ændringsforslag, hvilket slutter sig nær til de af Indenrigsministeren foreslaaede Bestemmelser. Det er paa disse to Punkter, at vi adskiller os fra det første Mindretal. De Bebrejdelser, der under første Behandling lød baade fra den ærede Ordførers og fra min Side om, at Lovforslaget fra den højtærede Ministers Side var uklart affattet, er ikke i væsentlig Grad taget til Følge ved den nye Formulering af Skattebestemmelserne, som findes i det første Mindretals Ændringsforslag, det vil vedblivende volde Kommunalbestyrelserne meget Besvær at finde ud af Anvendelsen af disse udviklede Skatteregler, de vil fremkalde et enormt Arbejde, selv om man faar en Fortolkning fra Ministeriet, hvorefter man vil have at rette sig; og det medfører jo, at det i Forvejen saa stærkt overbebyrdede Indenrigsministerium faar et yderligere Arbejde, idet man tager det Arbejde, der for Tiden hviler paa de overordnede kommunale Raad, bort fra disse og henlægger Approbationen af Kommunernes Skatte-skalaer til Indenrigsministeriet, ikke til Amsraadene, hvor de ifølge Traditionen og den nuværende Lovgivning hører hjemme. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har den Opfattelse, at man, da denne Lov kun er et Supplement til den for Tiden gældende Lov, der gælder fra 1. Januar 1917 til 31. Marts 1918, af hvilket Tids-